

laži, in spolnui zvesto vse svoje dolžnosti; zakaj, kdor svojih dolžnost ne opravlja zvesto, kdo bi takemu pomagal?“

Pozneje sem bil vendar bolj srečen, in sicer toliko, da sem se oženil in veselo pričakoval boljših dni. Moja zakonska družica je bila podoba pobožne in dobre gospodinje. Bog nama je podelil edinega sinka, kateri je bil najno naj večje veselje na svetu. Tako je minulo nekaj let v presladkem miru. Pa naenkrat mi pokosi nemila smert mojo toliko drago ženico. Kolena so se mi šibile in serce se mi je tergalo, ko je zager-nil černi grob mojo priserčno družico. Vendar hitro se mi je žalost pomirila, ko sem se spomnil milih zadnjih besed blage ženke: „Vi zdaj žalujete; toda zopet vas bom vidila, in vaše serce se bo veselilo, in nihče vam ne bo vzel vašega veselja“.

Tudi še zadnji steber mojega upa in veselja se podere. Umerje mi kmali potem moj ljubi sin, moja edina prihodnja podpora. Mislil sem, da bom žalosti umerl, tako me je bolelo pri sercu. Preteklo je že precej časa, in nisem se še utolažil. Moje stanovanje, moje polje, lepi pisani travniki in zeleni gojzdi, nič me ni več veselilo. V sredi med vsemi ljudmi sem mislil, da sem sam in zapuščen; in lej! kar hitro se mi v podobi v duši izrek, na ktereга že dolgo nisem mislil: „Kteri solzni sejejo, bodo veseli želi“. In pri tej priči se mi je v duhu zdelo, kakor da bi bila prišla moja ljuba ranjka žena in mili sin v rajski svetlobi k meni in mi po velih licih solze brisala. Ta mila podoba me tudi zdaj še vedno obdaja in spremlja po vseh krajih mojega trudapolnega življenja.

Tako, ljubi mladi prijatel, sem mislil in delal, da sem se vselej v vseh nemilih okolišinah miril in tolažil. Zapomni si: Dobri izreki — zaklad za celo življenje.“

O šolskih praznikih.

Delavec, ki se ves božji dan trudi in potí, hrepení, da bi se oddahnil in odpočil. Če pa na svetu komu počitek dobro tekne, tekne gotovo učitelju, kteremu se nikdar dela ne manjka. Toda, žalibog! malokrat more učitelj vživati tečen počitek, kakorsnega je zaslužil. Neusmiljeni pregovor „denar, vladar“ ima povsod svoje pravice, naj

bolj pa pri učitelju. Srečen, presrečen je tedaj učitelj, ki more o šolskih praznikih nekoliko počiti brez sitnost in belih skerb! Hvala Bogu! take šolske praznike prinesla mi je bogata pretekla jesen — prva iz med 15. moje učitelarije.

Pravijo, da je zdravo, če se človek veliko giblje zunaj na čistem zraku. Tako sem mislil tudi jaz, in sem šel popotovat po lepem Gorenskem tam,

Kjer Bistrice izvirajo
In čiste sape dihajo.

Človek je čudna stvar na svetu. Vedno ga nekaj žene, da bi bil rad prost; če pa je prost, pa še vedno misli, da ga še kaka vez derži, da ne more po svoje dihati. Tako se mi je zdelo, ko sem potovaje na Gorensko pripeljal se na vozu z lestvicami do mosta v Medvodah, ki je bil ravno razdert, ker so ga nekaj popravljali. Samotež sem se splazil čeznj; voznik s konjem in vozom pa je ostal na unem kraji, ktereга sem mogel poterpežljivo čakati, da so ga usmiljeni tesarji čez Soro pustili. Srečevali so me priljudni učenci iz šole preške. Prašal sem neko učenko, ali zna slovensko brati. „Naka“ mi reče punca, „k r a n j s k o znam!“ Pohvalim jo in ji potem naročim, da naj prosí gosp. učitelja, da bi jo naučili tudi s l o v e n s k o brati. — Iz tega se vidi, da je potrebno, da učitelj učencem tudi razloži, kaj je k r a n j s k o, s l o v e n s k o, s l o v a n s k o, kako smo mi Kranjci, Slovenci in Slovani. (Gosp. dr. Bleiweis-ova „Krajska špraha“ vse to prav mično in dobro razjasnuje.)

V dveh urah potem pokaže se mi veličastni črni zvonik velike cerkve v Kranji. Ne morem povedati, kakšne čutila mi vselej v serce silijo, ko vidim Krajsko mesto. Zdi se mi nekako milo-domače, zraven pa zelo resnobno in zopet nekako dobro pri sercu. Milo-domače mi je zato, ker sem tukaj nekdanj kot deček hodil v šolo in preživljal naj nežnejše mladostne leta; resnobno pa mi je, ko se me poloti nekdanji šolski strah, kakoršnega sem občutil, ko so nam v ondotni šoli priprostim kmečkim dečkom nemšino s silo v glavo vbijali in nas zavoljo nje strahovali.

Še zdaj se mi milo stori, ko se spomnim, da sem mogel enkrat celo uro klečati, ker nisem mogel gladko za učiteljem reči: „Beim Addieren bedient man sich des Wörtchens und“. To se mi je težje in netečnejše zdelo, kakor da bi mogel pezdirdje na kruhu jesti. — Dobro in veselo pa se mi zdi, ko vidim sedajni črni Kranj v šolstvu vsega prerojenega: ljudsko šolo vse bolj osnovano, in zraven nje še štiri lepo vredjene gimnazijalne razrede. Komu bi se bilo moglo pred 30 leti kaj takega sanjati? — V Kranju prebiva zdaj tudi mnogo blagih serc, ki iskreno bijejo za naš mili narod in veselí napredek. — Šel sem tudi na Krajsko pokopališče in položil na predragi grob našega Prešerna lipov šopek. Oj, kako živo so mi igrate pred očmi-tukaj upljive pesnikove besede:

„Vremena bodo Kranjcom se zjasnile,
Jim milše zvezde, kakor zdaj, sijale.“

(Dalje prih.)